

Come and See- *Send All your Horses* 1 oktober 2010

Antoine Légat (rootstime.be -6 oktober 2010)

.....

'*Send All Your Horses*' gaat in **Theater Malpertuis** in Tielt van start om dan door Vlaanderen te toeren. Om die voorstelling een beetje te kaderen werden de protagonisten uitgenodigd om zichzelf en hun werk te presenteren. Dat werd dan de allereerste '**Come And See**', een initiatief dat beloond werd met een goede opkomst en dat beslist voor herhaling vatbaar is. We kregen inderdaad '*Venus vs. Me*' te zien, een iets meer dan twintig minuten durende rolprent over een jong meisje op zoek naar haar eigen identiteit.

Maar in plaats van een vertelling krijg je een wemeling van indrukken, flarden van gebeurtenissen, maar ook van emoties, waaruit je als toeschouwer je eigen verhaallijn(en) kan filteren. Teirlinck is pienter en bedreven genoeg om je via allerlei hints 'wegwijs' te maken in de verwarde wereld van een adolescent. Want deze ogenschijnlijke chaos, het resultaat van het eigen schijnbaar onbeperkte absorptievermogen van de cineaste, is verdraaid strak geregisseerd. '*Venus vs. Me*' werd dan ook een pakkende inkijk in een jonge ziel, al zal ieder er uiteindelijk 'het zijne' of 'het hare' uit halen. Sterk. Geen wonder dat Nathalie Teirlinck een nominatie kreeg (met dertien anderen op diverse festivals) voor de **European Film Award for the Best Short**, nominatie die ze verwerfde op het **60e Internationaal Filmfestival van Berlijn** (op 4 december kennen we het verdict in Talinn)

In een interview met zowel Nathalie als Esther werden we wegwijs in de wondere wereld van de filmregie en de grillige fantasie van de door intimi als '*control freak*' afgeschilderde Nathalie Teirlinck, maar kregen we ook meer inzicht in de werkwijze van Esther Lybeert bij het schrijven van songs: ook zij vertrekt van links en rechts vergaarde en in notaboekjes en schriftjes genoteerde indrukken, die ze samen legt tot er een eigen logica uit groeit. Een wonder dat deze '**Spinvis** methode' leidt tot fraai geconstrueerde, afgewerkte songs, maar dat is wellicht ook mee het resultaat van de wisselwerking met eega Maarten en de bandleden. We leren ook dat Esther niet van bindteksten houdt en liever zou spelen zonder bla-bla, maar wij vinden precies dat zij heel goed songs aan mekaar praat, nog een wezenlijk verschil met het gros van de Vlaamse bands, van wie je soms denkt dat ze wel kunnen zingen, maar niet praten...

Na een korte pauze waren we toe aan een mini concert van het kwartet (zonder de violen), wat neerkwam op zeven songs plus twee bissen, die vooral confirmatie bleken van de eerdere goede impressies. '*Alone*', '*Hunter*', '*Does Anybody Care*', '*Silk Sounds*', '*Baby*', het opnieuw geweldige '*No Colours, No Shapes*' en '*Heroes*' werden afgerond met '*The Ship*' dat zonder noemenswaardige wijzigingen ditmaal wel ten volle werkte (Bruno's harp klonk nog furieuzer dan in Hansbeke!) en '*Roll Over*', '*geschreven onder een Spaanse palmboom*'

Er zijn al een pak namen gevallen als referentie naar deze of gene song, maar wat het totaal betreft, geldt voor The Antler King hetzelfde als wat **Guido Belcanto** verklaarde in *De Rode Loper* (op *Eén*) naar aanleiding van de herneming in de AB van zijn doorbraakplaat '*Op Zoek naar Romantiek*', namelijk dat er al zoveel etikettes op hem waren geplakt in de loop van de jaren, en allemaal vergeefs, wat hem tot de conclusie bracht dat hij 'een genre op zichzelf' vormt. Dat compliment kunnen we gerust ook The Antler King gunnen. Met een beetje meeval worden zij zelf nog een referentie.